

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 3 marca 2016r.

Powódka A. S. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 1.845 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 grudnia 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów w kwocie 246 zł. poniesionych na rzecz kancelarii prawnej w celu uzyskania wyczerpującej opinii prawnej na temat zaistniałej sytuacji oraz przygotowania wezwania do zapłaty – udokumentowanej dowodem przelewu i fakturą.

Uzasadniając żądanie pozwu, powódka wskazała, iż w marcu 2012 r. miała uczestniczyć w imprezie turystycznej (...) organizowanej przez pozwaną w terminie od 23 marca 2012 r. do 1 kwietnia 2012 r. Wniosła w związku z tym opłatę w wysokości 2.050 zł. A. S. wskazała, iż z powodu nagłej i niespodziewanej śmierci swojej matki w przeddzień planowanego wyjazdu, tj. w dniu 22 marca 2012 r. zmuszona była zrezygnować z udziału w imprezie, o czym powiadomiono pozwaną spółkę rano 22 marca 2012r. Powódka – jak wskazuje, nie wzięła udziału w imprezie turystycznej i mimo domagania się zwrotu wpłaconych środków (z potrąceniem uzasadnionych stosownymi przepisami – do wysokości poniesionych kosztów związanych z rezygnującym uczestnikiem) otrzymała zwrot jedynie 205 zł. (10 % zapłaconej ceny). Zgodnie z warunkami udziału w imprezie turystycznej potrąceniu podlegać mogła kwota do 90 %, niemniej w ocenie powódki zapis ten stanowi klauzulę niedozwoloną, bowiem nie różni się sensem od klauzul zakwestionowanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Tym samym rozliczeniu powinny podlegać jedynie koszty faktycznie poniesione przez organizatora na rzecz odstępującego od imprezy uczestnika. W tym stanie rzeczy – zdaniem powódki, to organizator wycieczki winien udokumentować, dlaczego potrącił kwotę 1.845 zł. i co się na tę kwotę składa, a wobec niewykazania faktycznie poniesionych kosztów imprezy przez pozwanego, roszczenie powódki jest uzasadnione.

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagała się oddalenia powództwa w całości, wnosząc jednocześnie o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana wskazała, że w dniu 2 marca 2012 r powódka przesłała do pozwanej zgłoszenie potwierdzające udział powódki w imprezie (...) organizowanej przez pozwaną w terminie 23 marca -1 kwietnia 2012 r. Jednym z elementów zgłoszenia jest oświadczenie powódki, że akceptuje warunki uczestnictwa w imprezie. Wskazano ponadto, że powódka nie skorzystała z możliwości ubezpieczenia od kosztów rezygnacji, chociaż taką możliwość przewidywał formularz zgłoszenia. Zgodnie z ust. VII pkt 6 Ogólnych Warunków Uczestnictwa w Imprezach (...) pozwana była upoważniona do potrącenia do 90 % kosztów wyjazdu, w przypadku rezygnacji uczestnika zgłoszonej na jeden dzień przed datą wyjazdu. Co więcej pozwana wskazała, że została obciążona kosztami transportu 12 osób, kosztami zakwaterowania i wykupienia karnetu narciarskiego dla wszystkich zgłoszonych wcześniej uczestników na łączną kwotę 20.460,71 złotych, w tym koszt ubezpieczenia 432,81 zł., koszt wynajęcia autokaru 4.200 zł., koszt opłacenia hotelu 15.649,40 zł., opłata za parking 67,20 zł., dojazd taksówki pilota 58,40 zł. oraz wyżywienie pilota 111,30 zł. i 14,50 zł. Po zestawieniu przychodów i kosztów okazało się, że marża uzyskana przez pozwaną w związku z organizacją całego wyjazdu free ski wyniosła po odliczeniu VAT 824,63 zł. Pozwana wskazała ponadto, że koszty pozwanej w przeliczeniu na jednego uczestnika wyniosły w przypadku opłaty za hotel 1.564,94 zł., a w przypadku pozostałych kosztów 400,94 zł., tym samym kwota wypłacona powódce po odliczeniu wyżej wskazanych kosztów winna wynieść 84,12 zł. Natomiast wypłacona powódce kwota 205 zł. stanowiła prawie 25 % marży uzyskanej przez pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 marca 2012 r. w W. pomiędzy A. S. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. została zawarta umowa – zgłoszenie dotyczące imprezy turystycznej (...) w terminie 23.03.2012 – 01.04.2012. Cena imprezy turystycznej wyniosła 2050

zł. i została przez A. S. uiszczona w całości (okoliczność bezsporna, dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy- zgłoszenia – k. 45, potwierdzenie przyjęcia rezerwacji o nr 044/12 – k. 17, potwierdzenie przelewu – k. 8).

Przed zawarciem umowy A. S. była informowana o możliwości skorzystania z ubezpieczenia od kosztów rezygnacji z uczestnictwa w imprezie, z której to możliwości powódka nie skorzystała (dowód: zeznania I. M. – k. 75).

Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Uczestnictwa w imprezach turystycznych organizowanych przez biuro (...) Sp. z o.o. Uczestnik ma prawo zrezygnowania z udziału w imprezie, składając pisemne oświadczenie – najpóźniej w dniu rozpoczęcia imprezy (pkt VII ppkt 1). Uczestnikowi przysługuje zwrot pełnej wpłaty, jeżeli rezygnacja lub niemożność wzięcia udziału w imprezie następuje z przyczyn leżących po stronie Biura. Należą do nich: a) zmiana istotnych warunków umowy (cena, termin, trasa wycieczki). Klient jest zobowiązany niezwłocznie po otrzymaniu z Biura pisemnego zawiadomienia, powiadomić biuro o rezygnacji z uczestnictwa w imprezie lub zgodzie i akceptacji zmienionych istotnych warunków, b) odwołanie imprezy zgodnie z pkt III p. 9 (pkt VII ppkt 1). Biuro dokonuje potrąceń zgodnie z punktem VII pkt 6. Warunków Uczestnictwa w przypadku rezygnacji następującej z przyczyn niezależnych po stronie biura (pkt VIII ppkt 4). Potrącenie ryczałtowe z tytułu rezygnacji Uczestnika z udziału w imprezie od 1 dnia przed datą wyjazdu wynosiło do 90 % ceny imprezy lub na życzenie Uczestnika Biuro może obciążyć go rzeczywistymi, udokumentowanymi kosztami imprezy (pkt VII ppkt 6) (OWU – k. 46-47).

W dniu 22 marca 2012 r. zmarła B. H. z d. J. – matka powódki (kserokopia aktu zgonu – k. 11, zeznania powódki – k.75).

W dniu 22 marca 2012 r. mąż powódki P. S. poinformował pozwaną telefonicznie, co zostało następnie potwierdzone mailem, że A. S. nie weźmie udziału w imprezie turystycznej w dniach 23 marca – 1 kwietnia 2012 r. z powodu śmierci matki. (okoliczność bezsporna, dowód: zeznania powódki – k. 75, zeznania I. M. – k. 75, korespondencja e-mail – k. 14-15).

Pozwana wysłała do powódki wiadomość email z pytaniem, czy w związku z rezygnacją z imprezy turystycznej, zgodnie z warunkami życzy sobie potrącenia 90 % ceny imprezy czy też obciążenia rzeczywistymi udokumentowanymi kosztami imprezy. W odpowiedzi na powyższe, powódka zażądała zwrotu kosztów na wskazany przez nią numer konta bankowego (okoliczności bezsporne, dowód: korespondencja e-mail – k. 14-15, zeznania w charakterze pozwanej I. M. – k. 75).

Pozwana zwróciła powódce kwotę 205 zł. stanowiącą zwrot kosztów po potrąceniu ryczałtowym 90 % ceny imprezy z uwagi na rezygnację powódki z udziału w imprezie zgłoszoną na jeden dzień przed datą wyjazdu (okoliczność bezsporna).

W związku z organizacją imprezy turystycznej (...) pozwana poniosła następujące koszty:

- 4 200 zł. tytułem kosztu transportu autokarem (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem umowa z dnia 14 marca 2012r. zawarta z M. J. (...) – k. 49-50, Rachunek (...) – k. 51).

- 3 760,43 euro tytułem kosztów zakwaterowania w hotelu (...) (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia faktury VAT – k. 59 wraz z tłumaczeniem przysięgłym z języka włoskiego na język polski – k. 65-66),

- 19.475 zł. tytułem kosztów wyjazdu poniesionych na rzecz R. M. (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia faktury VAT nr (...) – k. 55).

- 2 000 zł. tytułem kosztów wyjazdu poniesionych na rzecz (...) Sp. z o.o. – zakwaterowanie, dojazd (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia faktury VAT nr (...) – k. 56).

- 14,50 zł. tytułem kosztów wyżywienia pilota (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia paragonu – k. 57);

- 23,60 zł. tytułem kosztów taksówki w dniu 23 marca 2012r. (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia paragonu – k. 57);

- 34,80 zł. tytułem kosztów taksówki w dniu 1 kwietnia 2012r. (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia paragonu – k. 57);

- 16 euro tytułem kosztów parkingu autokaru w dniu 29 marca 2012r. (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia karty parkingowej – k. 57);

W imprezie turystycznej (...) organizowanej w terminie 23.03 – 01.04.2012 r. uczestniczyło 12 osób, z czego 2 uczestników wykupiło wyłącznie przejazd autokarem. W celu uniknięcia straty, Prezes Zarządu (...) obsługiwała wyjazd w charakterze pilota (dowód: zeznania świadka T. R. – k. 92, zeznania w charakterze pozwanej I. M. – k.75).

Marża uzyskana przez pozwaną za organizację całego wyjazdu po odliczeniu podatku VAT wyniosła 824,63 zł. (dowód: zeznania świadka T. R. – k. 92).

Pismem z dnia 22 października 2013r. , doręczonym w dniu 24 października 2013r., A. S. skierowała do (...) Sp. z o.o. w W. przedsądowe ostateczne wezwanie do zapłaty pozostałej części uiszczonego przez A. S. wynagrodzenia, tj. kwoty 1.845 zł. (2.050 zł. – 205 zł. już zwrócone) wraz z odsetkami liczonymi od 7 dnia od dnia doręczenia niniejszego wezwania – w terminie 7 dni od otrzymania pisma, informując jednocześnie, iż w przypadku niedokonania zapłaty w zakreślonym terminie, sprawa zostanie skierowana na drogę sądową (dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 22 października 2013r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 12-13.).

W dniu 25 czerwca 2014r. przeprowadzona została kontrola (...) Sp. z o.o. Zgodnie z protokołem kontroli, (...) Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w W. potwierdził, że (...) Sp. z o.o. prowadzi działalność zgodnie z obowiązującymi przepisami (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia protokołu kontroli – k. 60-61).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, a także kierując się regulacją art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. Stanowiące podstawę ustalenia przez Sąd stanu faktycznego, dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i powoływane w treści uzasadnienia (w wersji oryginału bądź kserokopii poświadczonej za zgodność z oryginałem) – należało uznać za wiarygodne w całości, ponieważ zostały one sporządzone przez właściwe organy/osoby, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy. Wobec powyższego, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważania ich autentyczności, czy też prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, tym bardziej, że strony nie kwestionowały ich prawdziwości, nie wystąpiły również żadne inne okoliczności mogące podważyć autentyczność przedłożonych do sprawy dowodów z dokumentów. Sąd ocenił wiarygodność i moc zebranego w sprawie materiału dowodowego według własnego przekonania uwzględniając zasady logicznego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 233 § 1 k.p.c.) oraz zasady postępowania dowodowego określone w art. 6 k.c. i art. 227-309 k.p.c.

Podstawę ustalenia przez Sąd stanu faktycznego sprawy stanowił również dowód z zeznań powódki A. S. (k. 75), Prezesa Zarządu pozwanej spółki (...) (k. 75) oraz świadka T. R. (k. 91), które Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ złożone zostały w sposób szczerzy, jasny, logiczny, szczegółowy i wolny od wewnętrznych sprzeczności, a ich treść znajduje potwierdzenie w wiarygodnych dowodach z dokumentacji – stanowiąc wraz z nimi jednolitą, spójną całość.

W istocie stan faktyczny nie był w niniejszej sprawie sporny, osią sporu były natomiast głównie zagadnienia stricte prawne, tzn. czy postanowienia OWU dotyczące możliwości potrącenia dokonanych wpłat wobec rezygnacji z udziału w imprezie, stanowią klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art. 3851 k.c., a zatem czy pozwana niezasadnie zatrzymała wpłaconą przez powódkę kwotę. Powyższe kwestie – jako że sprowadzają się do analizy prawnej – będą stanowić przedmiot dalszych rozważań.

Sąd zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, że pomiędzy stronami została zawarta umowa o świadczenie usług turystycznych, do której zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r., nr 223, poz. 2268 t.j.). Oczywistym jest również, że powódka jest klientem w rozumieniu przepisu art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach turystycznych (Dz.U. z 2004 r., Nr 223, poz 2268 z późn. zm.). Zgodnie z przywołanym przepisem klientem jest osoba, która zamierza zawrzeć lub zawarła umowę o świadczenie usług turystycznych na swoją rzecz lub na rzecz innej osoby, a zawarcie tej umowy nie stanowi przedmiotu jej działalności gospodarczej, jak i osoba, na rzecz której umowa została zawarta, a także osoba, której przekazano prawo do korzystania z usług turystycznych objętych uprzednio zawartą umową.

W myśl dyspozycji art. 3531 k.c. statuującej obowiązującą w polskim prawie zasadę swobody umów, strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiał się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Niemniej w przypadku umów z udziałem klientów organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, zasada ta doznaje ograniczenia z uwagi na imperatywne przepisy ustawy, ponieważ w pierwszej kolejności mają tu zastosowanie przepisy art. 11 – 19a ustawy o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r., nr 223, poz. 2268 t.j.). Zgodnie z art. 19 powołanej ustawy, postanowienia umów mniej korzystne dla klientów niż przepisy ustawy są nieważne i w ich miejsce stosuje się przepisy tejże ustawy. Dopiero w zakresie nieuregulowanym ustawą, do umów z klientami zawieranych przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego oraz inne przepisy dotyczące ochrony konsumenta (art. 11 ustawy).

Przepisy ustawy przewidują szczególne przypadki, w których klientowi przysługuje prawo odstąpienia od umowy. Mianowicie zgodnie z art. 14 ust. 5 pkt 2 ustawy, klient ma prawo do odstąpienia od umowy za natychmiastowym zwrotem wszystkich wniesionych świadczeń i bez obowiązku zapłaty kary umownej, kiedy został zawiadomiony przez organizatora przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, iż jest on zmuszony, z przyczyn od niego niezależnych, zmienić istotne warunki umowy z klientem. Natomiast w myśl art. 14 ust. 6 ustawy, jeżeli klient, zgodnie z ust. 5, odstępuje od umowy lub jeżeli organizator odwołuje imprezę turystyczną z przyczyn niezależnych od klienta, klient ma prawo, według swojego wyboru: 1) uczestniczyć w imprezie zastępczej o tym samym lub wyższym standardzie, chyba że zgodzi się na imprezę o niższym standardzie za zwrotem różnicy w cenie, 2) żądać natychmiastowego zwrotu wszystkich wniesionych świadczeń. W pozostałych przypadkach przyznanie prawa do odstąpienia od umowy świadczenia usług turystycznych nie jest obligatoryjne. Decyduje o tym organizator imprezy turystycznej poprzez ustanowienie odpowiedniej regulacji w umowie bądź we wzorcu umownym. Powódka zrezygnowała z udziału w imprezie z powodu nagłej i niespodziewanej śmierci matki, a zatem z przyczyn niezależnych od organizatora, nieuregulowanych w cytowanej ustawie, tym samym w tym przypadku zastosowanie znajdują ogólne przepisy kodeksu cywilnego.

Powódka w niniejszym postępowaniu dochodziła zwrotu potrąconej wpłaty z tytułu rezygnacji z udziału w imprezie na podstawie pkt VII ppkt 6 Ogólnych warunków uczestnictwa w imprezach turystycznych organizowanych przez biuro (...) Sp. z o.o.", stanowiącego w jej ocenie niedozwolone postanowienie umowne.

Przepis art. 3851 § 1 k. c. stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeśli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Sankcją określoną w tym przepisie jest więc częściowa bezskuteczność kontraktu, polegająca na tym, że postanowienie umowne uznane za niedozwolone staje się bezskuteczne – nie wiąże konsumenta. Nie upada natomiast cała umowa. Za uzgodnione indywidualnie postanowienia można przyjąć jedynie te warunki umowy, na które konsument miał rzeczywisty wpływ.

Powódka podnosiła, że zapis dotyczący możliwości potrącenia 90 % ceny imprezy stanowi klauzulę niedozwoloną, bowiem nie różni się sensem od klauzul zakwestionowanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W przywołanym przez powódkę wyroku z dnia 1 czerwca 2006 r. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (sygn. akt XVII AmC 95/05) uznał za niedozwolone postanowienia wzorca umowy w następującym brzmieniu: "Klient ma prawo

odstąpić od umowy w każdym czasie. Zastrzega się formę pisemnego odstąpienia od umowy. Wówczas ma obowiązek zwrotu wszelkich wydanych przez organizatora dokumentów podróży oraz przysługuje mu zwrot wpłaconej kwoty po potrąceniu kosztów wizy (jeżeli została już przyznana i była przedmiotem umowy) oraz: - 20 % ustalonej ceny - w przypadku odstąpienia w terminie 45 dni przed rozpoczęciem imprezy, - 30 % ustalonej ceny - w przypadku odstąpienia w terminie między 44 a 30 dniem przed rozpoczęciem imprezy, - 50 % ustalonej ceny - w przypadku odstąpienia między 29 a 15 dniem przed rozpoczęciem imprezy, - 80 % ustalonej ceny - w przypadku odstąpienia w terminie między 14 a 8 dniem przed rozpoczęciem imprezy, - 90 % ustalonej ceny - w przypadku odstąpienia w terminie między 7 a 1 dniem przed rozpoczęciem imprezy, - 100 % ustalonej ceny - w przypadku odstąpienia w dniu rozpoczęcia imprezy lub odstąpienia po rozpoczęciu imprezy turystycznej".

Odnosząc się do tak sprecyzowanego zarzutu, koniecznym jest po pierwsze przywołanie stanowiska Sądu Najwyższego w kwestii rozszerzonej skuteczności wyroków (...) w sprawach dotyczących klauzul niedozwolonych, zgodnie z którym „ani wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ani wpis postanowienia do rejestru nie wiąże w sprawach dotyczących innego przedsiębiorcy, nawet jeżeli kwestionowane w takim postępowaniu postanowienia wzorca umowy mają tożsame brzmienie, co postanowienia uznane wcześniej za niedozwolone i wpisane do rejestru” (wyroki Sądu Najwyższego: z 12 lutego 2014 r., III SK 18/13, z 20 września 2013 r., II CSK 708/12; z 23 października 2013 r., IV CSK 142/13; postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2011 r., I CSK 676/10; uchwały Sądu Najwyższego: z 7 października 2008 r., III CZP 80/08, OSNC 2009 nr 9, poz. 118; z 13 stycznia 2011 r., III CZP 119/10, OSNC 2011 nr 9, poz. 95).

Po wtóre, w niewątpliwym przekonaniu Sądu, nie sposób przyznać racji twierdzeniom powódki, że zapis pkt VII ppkt 6 Ogólnych warunków uczestnictwa w imprezach turystycznych organizowanych przez biuro (...) Sp. z o.o.” jest tożsamy z wyżej wskazaną klauzulą abuzywną. Obowiązujący w analizowanym przez (...) postanowieniu, mechanizm dokonywania potrąceń zakładał z góry określony, stały procent ceny imprezy, bez uwzględnienia rzeczywiście poniesionych, udokumentowanych kosztów ponoszonych w związku z rezygnacją klienta z udziału w imprezie. Tymczasem zgodnie z postanowieniami łączącymi strony niniejszego postępowania „Potrącenie ryczałtowe z tytułu rezygnacji Uczestnika z udziału w imprezie od 1 dnia przed datą wyjazdu wynosi do 90 % ceny imprezy lub na życzenie Uczestnika Biuro może obciążyć go rzeczywistymi, udokumentowanymi kosztami imprezy”.

Nie sposób przyjąć, że każde odwołanie się do procentowo określonych kwot zawsze stanowi niedozwoloną klauzulę, a tym samym godzi w interesy konsumenta. W dodatku, w przeciwieństwie do klauzul uznanych za abuzywne - wskazane procentowo kwoty w analizowanym zapisie – stanowią jedynie przewidywalny i szacunkowy górny pułap kwot mogących podlegać potrąceniu, co jednoznacznie wynika z postanowienia umownego. Nie są to jednak stałe, pewne i oderwane od rzeczywistych kosztów stawki. Wskazać przede wszystkim należy, że pozwana spółka zagwarantowała konsumentowi możliwość weryfikacji rzeczywiście poniesionych kosztów. Co ważne – powódka z tego uprawnienia nie skorzystała, mimo zapytania skierowanego przez pozwaną w korespondencji mailowej.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że konsument musi ponieść określone koszty, gdy przedsiębiorca już wykonał na jego rzecz określone świadczenie. Nie można bowiem pominąć specyfiki umów o świadczenie usług turystycznych, z których istoty wynika, że przygotowania do ich wykonania są czynione w okresie często odległym od momentu, kiedy umowa jest realizowana. Takie zastrzeżenie pozostaje w zgodzie z kodeksowymi przepisami regulującymi odstąpienie od umowy, zgodnie z którymi to, co strony już świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, niemniej za świadczone usługi oraz za korzystanie z rzeczy, należy się drugiej stronie odpowiednie wynagrodzenie (art. 395 § 2 k.c.). Tym samym nie powinno budzić wątpliwości, że organizatorowi imprezy turystycznej przysługuje prawo do pomniejszenia zwracanej kwoty o wysokość kosztów, które poniósł, organizując wyjazd również dla rezygnującego klienta. Taka praktyka jest powszechnie stosowana na rynku biur podróży i nie budzi zastrzeżeń w świetle zasad doświadczenia życiowego. Klient musi liczyć się z koniecznością pokrycia kosztów rezygnacji z wyjazdu, zwłaszcza jeśli rezygnacja następuje na jeden dzień przed planowanym wyjazdem – bez względu na jej przyczynę. Niemniej klient ma możliwość uniknięcia kosztów związanych z niespodziewanym anulowaniem wyjazdu poprzez wykupienie

ubezpieczenia. Powódka była informowana o możliwości wykupienia ubezpieczenia od kosztów rezygnacji z podróży, jednak z niego nie skorzystała.

Z powyżej zaprezentowanych względów Sąd nie podzielił twierdzeń powódki, by łączące strony procesu postanowienie dotyczące możliwości potrącenia dokonanych wpłat stanowiło niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 3851 § 1 i § 2 k.c. i z racji tego nie wiązało powódki. A skoro tak, to nie sposób uznać, by spełnienie na jego podstawie świadczenia, tzn. potrącenia kwoty 1.845 zł., tj. 90 % ceny imprezy, nastąpiło bez podstawy prawnej, a w związku z tym było ono świadczeniem nienależnym podlegającym zwrotowi na podstawie art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Już z powyższych względów roszczenie powódki jako niezasadne podlegało oddaleniu.

W tym miejscu należy również podkreślić, iż wbrew twierdzeniom powódki kwota podlegająca potrąceniu nie przekroczyła kosztów faktycznie poniesionych przez organizatora. Wskazać bowiem należy, że pozwana udowodniła załączonymi do akt sprawy fakturami i dokumentami finansowymi, że poniosła koszty, które w rozłożeniu na poszczególnych uczestników imprezy turystycznej przewyższały kwotę podlegającą potrąceniu. Już tylko koszty autokaru (4.200 zł. /12=350 zł.) oraz koszty zakwaterowania (3 760,43 euro /10 = 376,04 euro \approx 1 564,32 zł. przy kursie euro z marca 2012 r.) wyniosły w przeliczeniu na jedną osobę ok. 1 914,32 zł. Wobec powyższego, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, to na powódkę został przesunięty ciężar wykazania, że pozwana zaoszczędziła określoną kwotę (nie poniosła kosztów), mimo braku uczestnictwa powódki w przedmiotowej imprezie turystycznej. Okoliczność ta nie została przez powódkę udowodniona.

Odnosząc się natomiast do zgłoszonego przez powódkę zarzutu przedawnienia roszczeń pozwanej względem powódki z tytułu potrącenia kosztów związanych z odstąpieniem od umowy, wskazać należy, że co prawda roszczenia uprawnionego mające swe źródło w wykonaniu ustawowego prawa odstąpienia od umowy wzajemnej przedawniają się w terminie określonym w art. 118 k.c., niemniej jednak zarzut ten nie mógł odnieść spodziewanego skutku, bowiem pozwana nie zgłaszała w niniejszej sprawie zarzutu potrącenia, a wzajemne rozliczenia stron z tytułu rezygnacji powódki z imprezy turystycznej zostały przeprowadzone w oparciu o postanowienia łączącej strony umowy jeszcze w 2012 r.

Kierując się przedstawioną argumentacją i przytoczonymi regulacjami prawnymi, uznając roszczenie powódki za niezasadne, Sąd orzekł o jego oddaleniu w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd wydał w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Mając na uwadze fakt, iż powódka jest stroną przegrywającą sprawę, tym samym zobowiązana jest do zwrotu pozwanej kosztów procesu. Na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składają się: opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym, która wyniosła 600 zł., zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490.j.t.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł., tj. łącznie w kwocie 617 zł. (pkt. II sentencji wyroku).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z dnia 03 marca 2016r. wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powódki.

K.. 14 dni